

*JÁN BOTTO
BÁJ NA
DUNAJI*

Na Dunaji pláva húska biela,
húska biela s červenými ústy.
Ohliada sa po zelenom poli,
ohliada sa po vysokom nebi:
i zatúžiac po slobode zlatej
vystiera v let svoje krídla mladé.
Cij! tu víchor, starý vrah Dunaja,
besom zhučí: — húska padá dolu,
dolu padá v rozježené vlny. —
Vlny tečú a veky sa vlečú —
a na vlnách kvíli húska biela,
húska biela s červenýma ústy.

Nad Dunajom stojí skala pevná.
Na skale sedáva junák mladý;
za zory s husičkou vítava sa,
večerom s Dunajom zhovára sa.

Cez Dunaj prechodí polnoc tichá.
Na vode hviezdčky ihrajú si —
medzi nimi pláva húska biela,
pláva, pláva smutno, neveselo;
horkými slzami umýva sa,
tej tichej polnoci sťažúva sa:
Svet jasný, svet krásny, len môj tmavý:
ktože mňa pravekej kliatby zbaví?!
ktože má, ktože má orlie kriela,
hrud' čistú Michala archanjela?!
Kto pôjde do boja s vetry zlými?!
Junák môj, orle môj, kdeže si mi?!

Počuje to polnoc, polnoc tichá —
úpenie zanesie na vrch skaly,
na vrch skaly v junákovo srdce.

Roztúži sa srdce junákovo,
i zavolá vieryplným hlasom:

Bože milý! daj mi orlie kriela
i hrud' čistú Michal-archanjela!

To vyrieka i do vln sa hodi,
do vln sivých, junák orol mladý;
ramenom zachytí húsku bielu,
húsku bielu s červenýma ústy.

Cij! tu víchor zahukoce divý:
vlny zdvihne zo dna do polneba;
vyhasí hviezdčky, svetlá božie —
otvorí priepasti živajúce.

I zakvíli polnoc: beda, beda! — —

* * *

Nad Dunajom stojí skala pevná,
na skalú vystúpil junák mladý,
junák orol v liqotavej zore.

Na prsiach mu skvie sa húska biela,
húska biela s červenýma ústy.

Cij! pozrite zázrak, ľudia boží!

Nie to húska na prsiach junáka,
nie to húska, ale panna biela,
panna biela s červenýma ústy!